



K·MEO

PARLA YAHYA SINWAR

Israel mata a Sinwar, presumpte cervell de l'atac del 7 d'octubre

Vaig néixer en un camp de refugiats, els meus pares eren refugiats. Jo sóc fill de l'odi. L'odi que es perpetuarà en tots i cada un dels fills dels actuals palestins i en cada un dels nets dels palestins actuals i així de generació en generació mentre el món sigui món.

Jo ja no sóc món. M'adreço a vosaltres des del paradís musulmà, envoltat com deien els profetes d'onze mil verges –que jo no crec ni que siguin verges ni que siguin tantes– entre la verdor dels prats que em provoquen reuma i la fina pluja divina. Francament aquest paradís és una enganyifa.

Jo no he lluitat mai pel paradís. El meu premi ha estat la meua terra i la mort d'Israel. No ho he aconseguit del tot, però a fe que ho he intentat.

Sé, perquè aquí les notícies arriben abans de produir-se, que han sortit unes imatges on agafo a un nen i li poso una arma al coll. Sé

que per a molta gent han estat imatges reprovables. Fariseus! Vosaltres arreu a les vostres criatures amb fusells de plàstic i els hi carregueu l'arma real quan aprenen a matar.

Això és la vida, la meua i la vostra, la vostra dissimulada, la meua a cara descoberta. Des moment que vaig néixer en aquell camp desolat, aquesta ha estat la realitat i jo sempre he estimat més la veritat que un paradís carregat de verges. Israel mata, jo he matat tant com he pogut, així van les coses.

Quan tens una idea clara, vas darrera d'ella sense aturar-te. Tenia un fill que només menjava ous ferrats, era l'únic que li agradava. Quan la dona li va deixar de comprar ous, el xaval va fugir de casa i no va tornar fins haver matat sis gallines i robat tots els ous de la ponedora. El fill es va morir del fetge però va morir tip d'ous! N'estic molt orgullós d'aquest fill.



Que ningú no es faci il·lusions. Israel no guanyarà aquesta guerra. Pot arrasar la terra palestina, pot assassinar a la seva gent però ni que sigui un cuc de terra sobreviurà entre les runes i d'ell en sortirà l'odi que engendrarà més lluitadors i més mort per Israel. I de penediment ni un, això ho deixo pels cristians.

GARSA PROSTÀTICA

COSSOS FREDS

La policia passa a Interpol els casos no resolts de desaparicions i morts

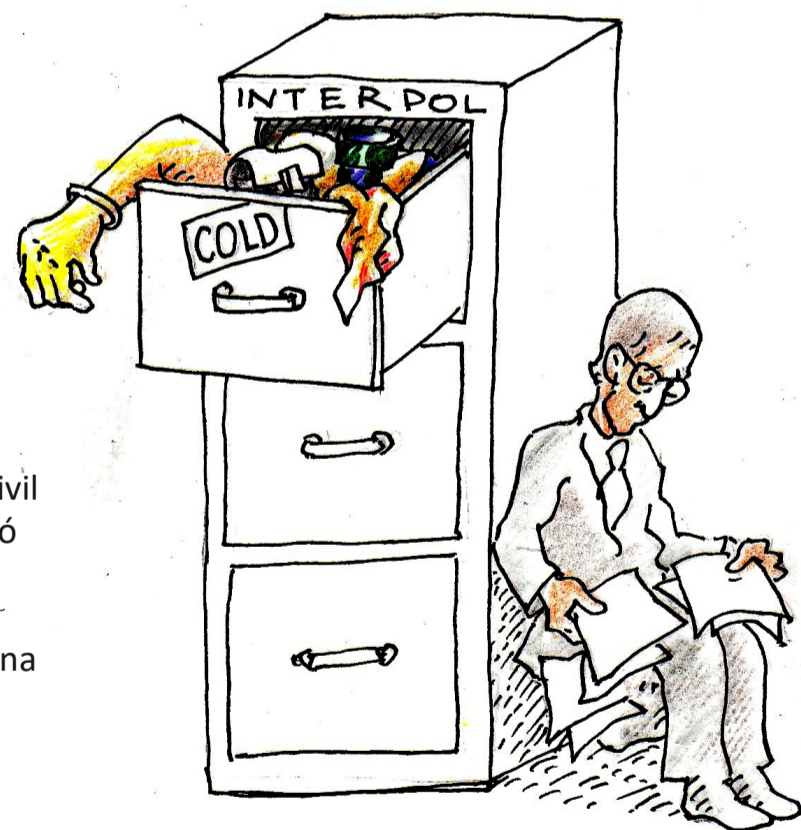
En quaranta anys s'han recollit quaranta sis cossos de dones que segueixen sense identificar-se. Ningú, ni família ni amics ni enemics s'han interessat per elles, han preguntat per elles o les han buscades. En tot aquest temps només una dona anglesa ha estat finalment reconeguda i pot descansar en pau. Una bona mostra d'anonimat vivencial.

La policia, teòrica encarrega de resoldre els casos, no dóna l'abast i ha passat les mortes a la Interpol que tampoc dóna l'abast però sona millor. Cal assenyalar que la Interpol no té res a veure amb la imatge que tenim de les pel·lícules americanes. La Interpol és un despatx en alguna ciutat de cada país ple d'arxivadors i dos o tres policies que van fent. En tot cas, ara els hi ha caigut 46 mortes anònimes. El primer que ha fet la Interpol ha estat posar nom a l'afer. No es pot treballar sense donar un nom a cada cas. Aquest se'l coneix per

“Casos Freds” tot un exemple de delicadesa. Després la Interpol ha demanat el suport de la població civil i mitjançant els serveis d'informació pública va mostrant efectes personals, tatuatges i dades de les víctimes per si algú els pot donar una pista. Feta la feina se suposa que seguiran esperant notícies.

Com ja hem dit, totes les morts ignorades corresponen a dones. Totes. Ni un punyeter mascle descansa en els dipòsit policial després de quaranta anys.

Cal buscar explicacions a aquesta desproporció estadística? Si ets de la Interpol carregats de feina com van, millor deixar-ho, però si ets cronista amb ínfulas de filòsof existencialista, marxista i una mica populista, és important donar-hi quatre voltes.



Ja els hi hem donat (les quatre voltes) i seguim com la Interpol, esperant. Un company però ens va donar una pista. Els homes, quan desapareixen, van a comprar tabac. És clar! Per això els troben a tots! Només cal anar a l'estanc de la cantonada, preguntar i ja el tens localitzat. Altra raó no la sabem trobar perquè ningú no vol pensar que la desaparició de les dones no té importància.